

AVIAT, als asils i als banes de la ciutat,
entrarà al cor dels pobres tot el fred que s'acosta,
i a les mans, consumides de tant d'haver captat,
la misèria i l'hivern curullaran l'almosta.

Un silenci profund i vivent com un hoste
s'instalarà a les cambres del vell palau tancat,
i pels camins, allargassats sota la posta,
descendiran les clares nits sense pietat.

I, tanmateix, que bells, el violeta pàl·lid,
el verd brillant, encès d'or immaterial
d'aquest ponent d'octubre, orgullosament alt,

d'una beutat que gela tot foc amb el seu hàlit!
Només, darrera els ulls, puja un vent aspre i càlid,
com d'una cova on crepités una fornal.